

virksomhed ophører, ikke have nogen selvstændig betydning, og vil derfor kunne ophæves. Det vil i så henseende være uhensigtsmæssigt, at der i medfør af loven er udstedt en bekendtgørelse, der regulerer Danmarks deltagelse i Den Internationale Straffedomstol.

Regeringen foreslår i øvrigt, at statuten gøres til en del af dansk ret, jf. lovforslagets § 1. Baggrunden herfor er navnlig, at statuten indeholder en ganske detaljeret regulering af deltagerstaternes pligt til at samarbejde med domstolen. En gentagelse af disse pligter i en dansk lov ville efter regeringens opfattelse være unødigt omfattende og detaljeret. Loven er i øvrigt opbygget således, at den herudover i det væsentlige kun indeholder de supplerende bestemmelser, der på nuværende tidspunkt skønnes nødvendige for at danske myndigheder i praksis kan opfylde de forpligtelser, der følger af statuten. Et væsentligt element i inkorporeringen af statuten i dansk ret er, at det hermed på forhånd er sikret, at man fra dansk side vil kunne opfylde alle de samarbejdsforpligtelser, der følger af statuten.

Inkorporeringen har ikke yderligere konsekvenser i dansk ret. I henhold til statuttens artikel 1 gælder statuten for Den Internationale Straffedomstol, og dens bestemmelser er rettet mod denne domstol. At statuten gøres til en del af dansk ret, er således kun af betydning for danske myndigheder (herunder domstolene) i det omfang, det udtrykkeligt følger af statuten, at den pålægger deltagerstaterne forpligtelser. Inkorporering af statuten i dansk ret indebærer således f.eks. ikke, at statuttens kapitel 3 om almindelige strafferetlige principper generelt finder anvendelse ved danske domstole. På samme måde afgrænser forbrydelsesdefinitionerne i statuttens kapitel 2 Den Internationale Straffedomstols jurisdiktion. Danske domstole vil således ikke med henvisning til de pågældende bestemmelser kunne udøve straffemyndighed i tilsvarende situationer. Det må fortsat afgøres i henhold til straffelovens kapitel 2, om danske domstole har jurisdiktion i en given sag, og efter materielle danske straffebestemmelser, om et givent forhold kan straffes her i landet.

6. Retsforfølgning i Danmark eller ved Den Internationale Straffedomstol, herunder af dansk militært personel

I de senere år har Danmark i større omfang end tidligere sendt militært personel til udlandet med henblik på deltagelse i fredsbevarende operationer i FN-regi mv.

Det er af afgørende betydning, at dansk lovgivning giver mulighed for at strafforfølge personellet ved

danske domstole, således at det ikke på grund af utilstrækkelig dansk lovgivning bliver nødvendigt at lade personel strafforfølge ved Den Internationale Straffedomstol.

I henhold til statuten for Den Internationale Straffedomstol har domstolen kompetence til at retsforfølge personer for de alvorligste internationale forbrydelser: folkedrab, krigsforbrydelser og andre forbrydelser mod menneskeheden, når nærmere angivne vilkår er opfyldt.

Ifølge statuttens præambel, afsnit 10, samt artikel 1 og 17 har domstolen kun komplementær jurisdiktionskompetence, dvs. at den skal supplere den nationale strafferetlige jurisdiktion. Følgelig har Danmark adgang til i givet fald at forestå retsforfølgning af dansk militært personel, der er udsendt til tjeneste i udlandet, såfremt forholdet er strafbart efter dansk lovgivning, og der er dansk straffemyndighed (jurisdiktion).

De forhold, der omfattes af statuttens artikel 6 (folkedrab), er strafbare i Danmark efter lov nr. 132 af 29. april 1955 om folkedrab.

For så vidt angår de forhold, der omfattes af statuttens artikel 7 (forbrydelser mod menneskeheden) og artikel 8 (krigsforbrydelser), findes hjemmelen til at retsforfølge militært personel i militær straffelovs § 25, der lyder:

»§ 25. Den, der i krig misbruger eller ikke respekterer kendetegn eller betegnelse, som er forbeholdt personer, indretninger og materiel, der er bestemt til at yde hjælp til sårede eller syge, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 12 år. På tilsvarende måde straffes den, der bruger krigsredskab eller fremgangsmåde, hvis anvendelse er i strid med en af Danmark tiltrådt mellemfolkelig overenskomst eller med almindelige folkeretlige regler.

Stk. 2. Bestemmelserne i borgerlig straffelov §§ 6-8 skal ikke være til hinder for at straffe efter en strengere bestemmelse i den borgerlige straffelov, såfremt handlingen tillige omfattes af en sådan bestemmelse.

Det bemærkes, at militær straffelov § 25 i krigstid endvidere finder anvendelse på civile i medfør af lovens § 6, nr. 3.

I det omfang forbrydelser mod menneskeheden eller krigsforbrydelser omfattet af statuttens artikel 7 og 8 ikke er omfattet af militær straffelovs § 25, må forholdene anses for dækket af straffelovens almindelige bestemmelser om bl.a. drab, vold, voldtægt, frihedsberøvelse og hærværk, og der vil dermed være grundlag for at gøre Danmarks primære jurisdiktionskompetence gældende.

Det bemærkes, at militær straffelov § 9 formulingsmæssigt ikke svarer til statuttens artikel 33 om